



Met dit uitzicht en het geluid van tjirpende krekels en kwakende kikkers schrijven we de avonturen van de voorbije twee weken...

Wat kunnen we jullie vertellen. Er is zo veel te vertellen en het is zo moeilijk om het in woorden te brengen. (net een gigantische roodbruine mier doodgespledderd en er is al weer een nieuwe)

Allereerst zal ik (karin) jullie al met fierheid een foto van het kleuterklasje laten zien (na de twee dagen durende opkuis). De foto's 'voor' de opkuis hebben jullie reeds gezien in vorige bijlage. Dit is 'na':



Goed gedaan he! Ik keek al helemaal uit naar de start van de school op 24 september. Maar helaas, de staat besliste er anders over. De start wordt uitgesteld met twee weken, dus wachten tot 8 oktober. De teleurstelling was groot! Vooral aangezien we dit te horen kregen drie dagen voor de start... Maar ja, Afrika, il n'y a pas de problème. Dus wachten we maar nog een beetje.

De dagen nadien heeft Karin in het dispensarium meegelopen. Nu, wat houdt het dispensarium hier in. Het dispensarium wordt momenteel gerund door een verpleegkundige 'Carlos' en een 'accoucheuse' Elalie (echt een schat van een vrouw). Waarom schrijf ik accoucheuse? Er is hier een verschil tussen een 'sage-femme' en een 'accoucheuse'. Ik (Karin) ben een vroedvrouw en heb hier ook voor gestudeerd, ik ben een sage-femme. Een accoucheuse daarentegen heeft wel af en toe een vorming gehad, maar heeft geen opleiding genoten. De accoucheuse kan doorverwijzen naar een vroedvrouw die dan op haar beurt weer kan doorverwijzen naar een dokter/ziekenhuis. Je kan wel enkele bedenkingen maken over het systeem van doorverwijzen. Zo is er een lijst dat ze moeten invullen met 'oui' of 'non'. Afhankelijk van het antwoord mag de accoucheuse de consultaties en de bevalling zelfstandig doen of moet ze doorverwijzen. Voor sommige vragen moet je een bloedname doen, wegen, een urinecultuur afnemen, ... en daar hebben ze hier de middelen niet voor. Dus beschouwen we het antwoord als 'non'. Test HIV niet uitgevoerd, oke, dan is mevrouw negatief. Niet getest of er albumine in de urine zit, oke, dan is het negatief. Achja...

Mijn hart, zowel mijn hart als vrouw, als vroedvrouw en als persoon heeft toch al wel een aantal keer een knauw gekregen. Vooral als je bedenkt hoeveel materiaal we in België soms letterlijk de deur uitgooien zonder er bij stil te staan. Ze hebben hier 1 bloeddrukmeter en 1 weegschaal. Als de deur op slot is van de verpleegkundige worden de zwangere vrouwen niet gewogen. Is de bloeddrukmeter bij de andere in gebruik, dan wordt de bloeddruk niet genomen. Bij ons allemaal fancy monitors en echotoestellen op wieltjes. Hier, 1 verroeste pinard (= soort stethoscoop) met een barst in om naar de harttonen te luisteren... Bij ons medicatie die voor het grijpen ligt en als het er niet is, ga je naar de apotheek. Hier is geen apotheek en de enige medicatie die de vroedvrouw heeft is oxytocin die niet eens in de koelkast ligt. Het is een cliché en het is al door velen voor ons gezegd, maar door hier te zijn, beseffen we hoeveel geluk we hebben in België.

Maar goed, ik heb nu eventjes de mindere kant van de medaille neergeschreven, maar er mag zeker een pluim gegeven worden aan de verpleegkundige en de vroedvrouw! De manier waarop zij werken, hun inventiviteit om met de weinige middelen die ze hebben toch op een degelijke manier zorgen te kunnen toedienen. Petje af! En als er mensen zijn die de zorgen niet kunnen betalen, proberen ze er wel een of andere draai aan te geven dat het minder duur wordt, bekostigen zij het zelf of vinden ze er wel iets anders op. Ze laten niemand in de kou staan.



De week nadien is Karin gestart met een gezondheidsenquête. De mensen gaan niet snel naar het dispensarium of het ziekenhuis omdat ze er de middelen niet voor hebben. CADO (ngo waar wij voor werken), wilt hier werk van maken en een soort mutualiteit opstarten. Dus voilà, een project voor Karin. Het gaat echter niet zo evident zijn lijkt me. We houden jullie op de hoogte.

Niet veel Belgen kunnen zeggen dat ze 25 zijn geworden in Togo. Nu, ik (simon) wel! ☺ Hoe ik mijn verjaardag hebt gevierd, lezen jullie verderop.

Voor ons ziet de Calabaaz (de lamp die wordt gefabriceerd door Sol au Togo) er echt leuk uit, iets nieuws! De Calabaaz wordt gemaakt uit de helft van een uitgeholde calabas (een lokale vrucht), een fietsband, een drankblikje, een batterij en wat transparante plastic. Een lamp uit een vrucht, erg verrassend! De lokale bevolking heeft er zeker interesse in, maar de lamp moet nog wat “gehyped” worden. In het atelier hebben we daarom de afgelopen weken een aantal Calabaaz’en geschilderd in een mooie glanzend bruine kleur. Voor de mensen onder ons die al een maand geen chocolade hebben gegeten (=wij dus ☺), lijken de lampen echt wel op halve, gigantische Maltesers.

Verder zijn “de mannen” nog enkele installaties en reparaties gaan doen bij klanten, en hebben wij (Frederic en Simon) ons verder beziggehouden met de organisatieontwikkeling, boekhouding en kasplanning. De volgende weken gaan we ons voorbereiden op de lancering van de eerste echte (onafhankelijke, zijnde onafhankelijke geranten los van Sol au Togo) kiosken.

Vanaf 8 oktober begint het schooljaar terug, en ze hebben mij (simon) ook gevraagd om informaticalessen te geven. De afgelopen weken heb ik al vaak gemerkt dat het ontzettend hard nodig is! ☺ Eerst aan de mensen van CADO, en, als het goed meevalt, misschien aan de leerlingen van het College. We zullen wel zien hoe het verder loopt.

Goed, dat was het werkgebied, nu eventjes de vrije tijd. Want die hebben we ook. Oh ja, voor we het vergeten, de kasten zijn toegekomen. En jawel! De eerste op de geplande datum, de tweede weliswaar een beetje later. Het is echt een mooie kast, gemaakt op de gewenste maten. Frederic kan zijn kleren al in een kast steken. Onze kast is een weekje later toegekomen en staat nu buiten op ons terras te drogen. Het hout kwam vers van de pers en was nog een beetje nat. Volgende week kunnen we onze kleren netjes ordenen. Want we zijn de rommel toch een beetje beu ☺.



Nu volgt een klein raadseltje... Er was eens een avond, drie Belgen en een fles Togogin (precies het begin van een goeie mop).



Wat denken jullie dat er hierna is gebeurd ☺? Het antwoord volgt later...

Togogin is de lokale drank. Het is een drank die wordt gedistilleerd uit palmwijn. Volgens de lokale bevolking een alcoholpercentage van 90%. Volgens ons weliswaar heel wat minder, maar het is toch echt wel straf spul en eigenlijk niet zo heel lekker. Maar als extraatje is het dat, water of warm bier...

In het weekend zijn we een citytripje Lomé gaan doen voor Simon zijn verjaardag. Een douche met stromend warm water, elektriciteit in de kamer en een airco. Pure luxe! We zijn ook enkele inkopen gaan doen voor bij het ontbijt. Als ontbijt hebben we brood, en met brood bedoelen we dus enkel brood, beleg is hier niet zo bekend (en redelijk duur). Na een lange zoektocht in Lomé vonden we de Superamco en hebben we twee potten confituur (wat mist Karin de lekkere confituur van de mama) en, jawel, twee potten Nutella choco gekocht. Toch nog een beetje Europees doen he. De chocolade, koekjes en chips lagen wel in de rekken, maar we hebben niets van dat lekkers gekocht. We hebben onze ogen goed de kost gegeven en bij nader inzien hadden we eigenlijk niet meer nodig, het was oke zo.

Dan zijn we ook even naar de markt gegaan. Wat sfeerbeeldjes:



Een hoopje kippen



Samen op de motoooo

Samen op de motoohoo

Simon op de motooooo

Simon op de mootoohoo

Een Togolees koppeltje op het strand te Lomé

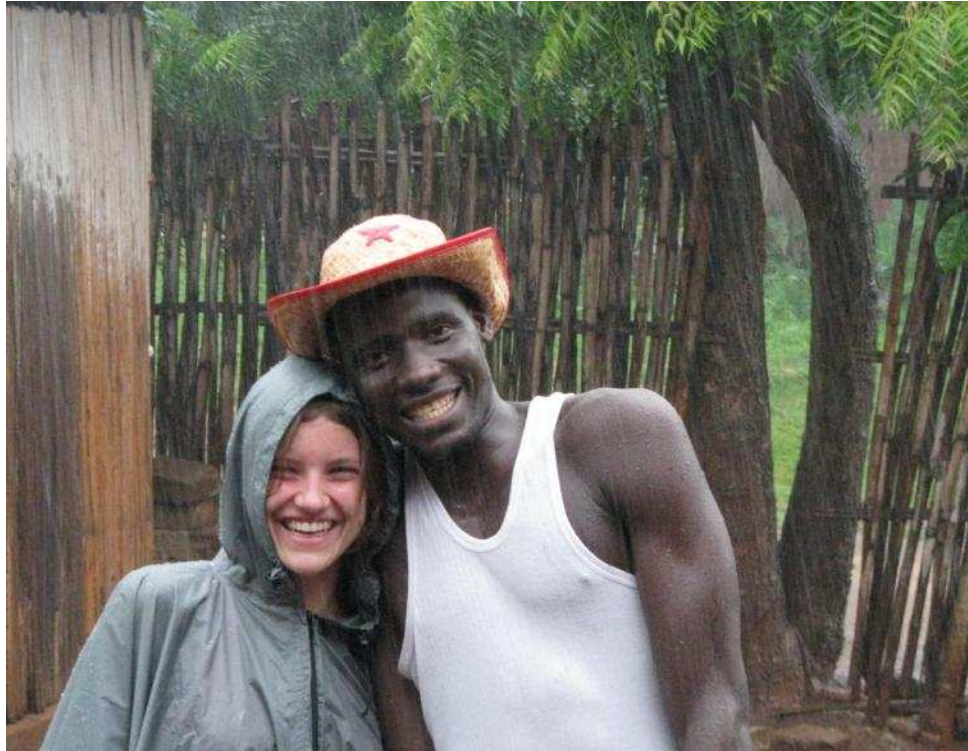


In Lomé verbleven we in hotel Impasse Napoleon, dit hotel werkt samen met Napoleon Lagune dat ongeveer 1,5km verder ligt. Het verschil tussen beiden is dat Napoleon Lagune een zwembad heeft. Nu, daar zij samen werken, konden wij dus ook in het zwembad gaan zwemmen. En dat verfrissend zwembadje (met een gigantische kakkerlak in) deed zo een deugd! We zijn in Lomé een thermometer tegengekomen en ja hoor vlot 38°C! Vandaar dat we dus zo warm hadden. Maar goed, aan alle frisse zwembaden komt een eind en na een deugddoend weekend keerden we terug naar Avédzé. Om dan de dag nadien twee pasgeboren lammetjes te zien! Het is hier precies lente.



Dit weekend braaf de was gedaan, hiervoor zijn we water gaan putten. Karin heeft in haar enthousiasme de emmer kapot gekregen... ☺ Yovo's die water gaan putten, de belevenis van het weekend in het dorp.... Ook zelf eten gemaakt, en niks aangebrand. Dat is ook wel een belevenis op zich. Je kan het ook anders stellen, elke dag BBQ! ☺ Ook zijn we nog een frisse Fanta gaan drinken en een nieuwe emmer gaan kopen.

Om af te sluiten willen we nog graag iets vertellen over het klimaat. De eerste twee weken waren erg warm, drukkend en af en toe een serieus onweer met de nodige regen. Sinds half september is blijkbaar het laatste deel van het regenseizoen begonnen, dat nog zal duren tot eind oktober. Begrijp ons niet verkeerd, het is hier nog altijd heel erg warm, maar de regenbuien zijn veel frequenter en intenser. Dus, om water te besparen (en ook wel een beetje om zo weinig mogelijk naar de waterput te moeten - dat is écht wel hard "travakken"), halen de yovo's alle emmers uit om het regenwater op te vangen, met resultaat!! ☺ Door de vele regen wordt het dorp en ook de weg naar de hoofdweg (onverhard) een echte modderpoel.



Hierboven Karin op de foto in de regen met Guy, ne toffe pé uit het dorp.

Zo, dat was in het kort ons avontuur van de afgelopen weken. Later volgt zeker meer!